

[Ayoö Herhøl.]

givning om personlige problemer. Det er særlig værdifuldt, at der ydes enker med børn hjælp i et sådant omfang, at de kan blive hjemme og passe børnene og ikke behøver at sende dem til de offentlige institutioner; men når så børnene vokser op, melder sig spørgsmålet om en erhvervsmæssig placering af disse kvinder, således at faren for isolation undgås. Her vil det være godt med en uddannelseshjælp.

I betænkningen af 1958 om almindelig enkepension siges der i begyndelsen af 8. afsnit, at der i en del tilfælde, og dette gælder navnlig for kvinder, der nærmer sig folkepensionsalderen, ikke vil være mulighed for at skaffe dem arbejde, enten dette så skyldes, at der ingen beskæftigelsesmuligheder er, eller pågældende kvinde ikke evner at komme i arbejde. Her vil vi gerne pege på de beskæftigelsesmuligheder for ældre kvinder, hjemmehjælpsordningen rummer. Loven om hjemmehjælp blev gennemført her i tinget i foråret og var tænkt som en håndsrækning til ældre svagelige folkepensionister og kronisk syge, således at disse fik mulighed for at forblive i deres hjem og længst muligt kunne undgå at komme på sygehjem eller alderdomshjem. Ved behandlingen af lovforslaget om hjemmehjælp blev det nævnt, at der inden for den hjemmehjælpsordning, der er sat i gang ude i kommunerne, i ikke ringe omfang kan benyttes enker og fraskilte kvinder, der tidligere har modtaget kommunehjælp, men som nu på grund af denne beskæftigelsesmulighed ville kunne udgå af for sorgen helt eller delvis. Hjemmehjælpsordningen har haft den gunstige bivirkning, at den har skabt en ønskelig beskæftigelsesmulighed for den arbejdskraftreserve, som udgøres af de kvinder over 40 år, der lever i vanskelige kår, og hvis eneste erhvervsmæssige aktiv er kendskab til almindelig husførelse.

I en redegørelse fra de kommuner, der benytter sig af hjemmehjælpsordningen, viser det sig f. eks., at der i Frederiksberg kommune er ansat 62 hjemmehjælpere, hvoraf halvdelen er over 50 år. I bemærkningerne til dette lovforslag anslås det forventede antal pensionsberettigede enker over 55 år til at være ca. 2 000.

Mon det ikke skulle være muligt for kommunerne gennem en udnyttelse af loven om

hjemmehjælp at anvise en del af disse enker beskæftigelsesmulighed? Der er tale om en form for deltidsarbejde, som vel nok nogle kunne magte, selv om det også er klart, at der findes ældre kvinder, der på grund af svagelighed heller ikke evner at tage denne beskæftigelsesmulighed op, og de må naturligvis hjælpes på bedste måde. Det må ganske givet være en større tilfredsstillelse for en kvinde at kunne tjene til livets ophold ved egen arbejdsindsats og så ydermere gennem sit arbejde have kontakt med andre mennesker. Det er mit indtryk, at inden for socialpædagogikken vinder det synspunkt mere og mere frem, at det ikke er tilstrækkeligt at løse visse befolkningsgruppers materielle problemer; der eksisterer også et mentalt problem. Mange mennesker føler sig tilovers i tilværelsen, og mange har et kontaktbehov, som de gerne vil have tilfredsstillet, men det afskærer man dem fra, hvis man freder dem i pensionistenklaver og isolerer dem fra erhvervslivet. Dette gælder i særlig grad de enligstillede kvinder, som ikke har nogen partner, de kan dele deres pensionisttilværelse med.

Disse få betragtninger håber jeg vil få en velvillig behandling i det udvalg, der nu formodentlig skal nedsættes.

Ragnhild Andersen: Allerede i fjor gav jeg på min gruppes vegne udtryk for, at vi så med største sympati på dette forslag, som vi mener burde være gennemført for længe siden. Det drejer sig om en stor gruppe vanskeligt stillede enker og enlige mødre, der skal klare tilværelsen. Antallet kommer ifølge betænkningen op på ikke mindre end ca. 43 000.

Når jeg ved denne lejlighed ikke nøjes med at henvise til de udtalelser, jeg fremsatte i sidste samling — det vil jeg også gerne gøre; de står at læse i Folketings-tidende 1957-58, sp. 4461-67 — skyldes det, at mit parti som bekendt ikke har nogen repræsentant i udvalget; vi har ikke deltaget i det udvalgsarbejde, der er foregået, og vil heller ikke i år få lejlighed til at gøre det. Jeg skal dog ikke gentage alle de synspunkter, jeg fremsatte på min gruppes vegne i fjor, men understrege nogle af dem, vi anser for væsentlige, og jeg opfordrer herunder de øvrige ærede ordførere for partierne og især udvalgets repræsentanter til